ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a členů JUDr. Zdeňka Novotného, JUDr. Tomáše Homoly, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Petra Škvaina a JUDr. Karla Urbana o návrhu **předsedy kontrolní komise Exekutorské komory ČR** ze dne 8. 4. 2013, sp. zn. KAŽAB 8/13, na zahájení kárného řízení proti **JUDr. T. V.**, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Přerov, se sídlem v Přerově, Komenského 38, zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem, se sídlem Horní nám. 365/7, Olomouc, při neveřejném zasedání konaném dne 26. září 2013,

takto:

Kárné řízení pro skutek spočívající v tom, že soudní exekutor v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 103 Ex 515/06 a sp. zn. 103 Ex 1315/09 nezajistil vydání příkazů k úhradě nákladů exekuce se všemi náležitostmi,

kárně obviněného soudního exekutora

JUDr. T. V., nar. X,
soudního exekutora Exekutorského úřadu Přerov,

se podle § 188 odst. 2 trestního řádu ve spojení s § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu *per analogiam* § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

zastavuje,

neboť kárné opatření, ke kterému může kárné stíhání vést, je zcela bez významu vedle kárného opatření, které již bylo kárně obviněnému za kárné provinění uloženo.

Odůvodnění:

Předseda Kontrolní komise Exekutorské komory ČR podal dne 8. 4. 2013, pod sp. zn. KAŽAB 8/13 návrh na zahájení kárného řízení (kárnou žalobu) proti JUDr. T. V., soudnímu exekutorovi. V žalobě poukázal na skutečnost, že ze stížnosti povinného B. Č. bylo zjištěno vydání dvou příkazů k úhradě nákladů exekuce, a to č. j. 103 EX 1315/09 -

20 a č. j. 103 EX 515/06 - 23, v nichž nebyla výše nákladů řádně rozepsána a odůvodněna. Příkazy byly vydány exekutorským kandidátem, přičemž soudní exekutor je podle § 13 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „e. ř." nebo „exekuční řád") odpovědný za jeho řízení. K výzvě kárného soudu kárný žalobce kárnou žalobu formálně upravil podáním ze dne 19. 4. 2013, sp. zn. KAŽAB 12/13, a skutek vymezil tak, že kárně obviněný jako soudní exekutor dle § 13 e. ř. odpovídající za řízení exekutorského úřadu pověřil ve věcech sp. zn. 103 EX 1315/09 a sp. zn. 103 EX 515/06 dle § 25 exekučního řádu exekutorského kandidáta Mgr. R. M. k vydávání příkazů k úhradě nákladů exekuce a současně nepřijal dostatečná opatření a nezajistil, aby taková rozhodnutí splňovala zákonné náležitosti podle § 88 exekučního řádu. Soud tuto úpravu akceptoval, neboť vymezení skutku bylo v prvním podání sice formálně neuspořádané, nicméně kárná žaloba obsahovala všechny podstatné skutečnosti, které slouží k identifikaci skutku tak, aby nebyl zaměnitelný se skutkem jiným. Stejně tak soud ve svém rozhodnutí přistoupil k dalšímu zjednodušení popisu skutku, aniž by zasáhl do jeho podstaty.

Obhájce kárně obviněného poukázal ve vyjádření ke kárné žalobě na skutečnost, že směřuje proti rozhodovací činnosti exekutora a dále poukázal na její formální nedostatky, které byly odstraněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby.

Kárný senát ovšem, jak výše uvedeno, považuje druhé podání kárného žalobce pouze za formální upřesnění kárné žaloby týkající se téhož skutku, tedy za přípustnou úpravu popisu skutku.

Kárně obviněný tedy nepopírá, že k žalovanému skutku došlo, jeho výhrady se týkají posouzení skutku jako kárného provinění a nedostatků kárné žaloby.

Kárný senát při úvaze o této kárné žalobě vycházel ze skutečnosti, že se jedná o skutky, jichž se měl kárně obviněný dopustit v roce 2011, přičemž kárně obviněný byl v nedávné době kárným soudem postižen za jiná jednání spadající do stejného roku. Časová souvislost žalovaného skutku s obdobím, které již bylo předmětem předchozí kárné žaloby, není sama o sobě rozhodující, neboť každý skutek, byť z téhož časového období, je třeba posuzovat samostatně (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 11 Kseo 4/2009 - 111). Kárný senát se však zabýval tím, zda předchozí potrestání kárně obviněného nemá dopad na dané kárné řízení.

Kárně obviněný byl rozhodnutím tohoto kárného soudu ze dne 16. 4. 2013, č. j. 14 Kse 9/2012 - 143 uznán vinným tím, že v roce 2011 ve dvou případech pořídil výpis z centrální evidence obyvatel před zahájením exekučního řízení. Za toto kárné provinění mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Nezajištění dodržování náležitostí rozhodnutí o úhradě nákladů exekuce ve dvou případech je sice porušením povinností exekutora, ovšem jeho závažnost není taková, že by nezbytně vyžadovala uložení dalšího trestu. Kárně obviněnému byla krátce po podání této kárné žaloby uložena poměrně citelná pokuta, jejíž účinek se nepochybně může projevit v řízení exekutorského úřadu až do budoucna.

Proto kárný senát při předběžném projednání kárného návrhu dle § 187 trestního řádu shledal důvody pro postup dle § 188 odst. 2 trestního řádu (per analogiam § 25 zákona č. 7/2002 Sb.).

Podle cit. ustanovení může soud trestní stíhání zastavit, jsou-li dány okolnosti uvedené v ust. § 172 odst. 2 trestního řádu. Kárný senát dospěl k závěru, že případné kárné opatření, k němuž by mohlo kárné řízení ve věci kárného návrhu v dané věci vést, by bylo zcela bez významu vedle kárného opatření, které bylo kárně obviněnému soudnímu exekutorovi již v bezprostředně předcházející době uloženo.

Případy, kdy lze kárné řízení zastavit, explicitně upravuje § 19 odst. 4 ve spojení s § 14 zákona č. 7/2002 Sb.; bez ústního jednání se řízení zastaví, byl-li návrh podán opožděně nebo byl-li vzat zpět, pokud zanikl výkon exekutorského úřadu, anebo pokud zanikla odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění. Jiné situace, pro které by bylo lze kárné řízení zastavit, zákon č. 7/ 2002 Sb. nepresumuje. V daných souvislostech je ovšem nutno dále připomenout ustanovení § 25 zákona č. 7/2002 Sb., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak nebo nevyplývá-li z povahy věci něco jiného, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu. Vzhledem k tomu, že situaci, která nyní v řízení vyvstala, tzn., že poté, kdy soudní exekutor byl již v době bezprostředně předcházející potrestán, a to trestem zásadně přísnějším, než který by připadal v úvahu ve věci nyní předložené, zákon č. 7/2002 Sb., nepředvídá, dospěl kárný senát k závěru, že je naplněna dikce § 25 cit. zákona a zjevně právě z povahy věci jsou dány důvody pro použití ustanovení trestního řádu, která takovou situaci řeší. Ostatně tohoto postupu již užil kárný soud ve věci sp. zn. 15 Kse 3/2012 a sp. zn. 14 Kse 14/2012.

Kárný senát proto po předběžném projednání žaloby v souladu s § 187 trestního řádu v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že je dán důvod pro uplatnění postupu podle § 188 odst. 2 trestního řádu za použití § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu a kárné řízení lze zastavit, aniž by bylo nařizováno jednání, neboť kárné opatření, k němuž může kárné řízení vést, by bylo zcela bez významu vedle kárného opatření, které již v bezprostřední době bylo kárně obviněnému uloženo.

Proto kárný senát podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu per analogiam § 25 zák. č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárné řízení pro shora popsaný skutek zastavil.

P o u č e n í : Opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 26. září 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně kárného senátu